

(Iz 8,23b-9,3; Ps 27,1.4.13-14; 1 Kor 1,10-13.17; Mt 4,12-23)

Dziś po raz pierwszy obchodzimy w Kościele **Niedzielę Słowa Bożego**, ustanowioną przez papieża Franciszka we wrześniu 2019 r. listem apostolskim *Aperuit illis*. Papież napisał w nim m.in.: "Ustanawiam III Niedzielę Zwykłą w ciągu roku jako poświęconą celebracji, refleksji oraz krzewieniu Słowa Bożego. Staje się ona odpowiednim momentem tego okresu roku, w którym jesteśmy wezwani do wzmocnienia więzi z wyznawcami judaizmu oraz do modlitwy o jedność chrześcijan. Nie jest to przypadek: celebrowanie tej Niedzieli wyraża charakter ekumeniczny, ponieważ Pismo Święte wskazuje tym, którzy się w nie wsłuchują, drogę do przebycia, aby dojść do trwałej i autentycznej jedności".

Naród kroczący w ciemnościach ujrzął światłość wielką. Pan jest światłem i zbawieniem człowieka. Chrześcijanie mają być jednego ducha i jednej myśli. Na Jezusie spełnia się zapowiedź Izajasza- naród kroczący w ciemnościach ujrzął światłość wielką.

Izajasz opisuje trudną sytuację człowieka, który jest ofiarą wojny i zostaje zmuszony do opuszczenia ojczyzny. Aktualnym ciemnościom i mrokom niewiary i klęsk przeciwstawia światłość epoki mesjańskiej. Kraj pokoleń : Zabulona i Neftalego najbardziej ucierpiał od najazdów asyryjskich. Pod wpływem najazdów Asyrii padła Syria, a Królestwo Północne (Izraelskie) utraciło znaczną część terytorium i uległo splądrowaniu. Ziemia Judy wprawdzie nie przeżyła jeszcze zapowiedzianego potopu wojsk asyryjskich, ale wskutek wielkich danin także boleśnie przeżyła jarzmo Tiglat Pilesera (króla Asyrii). Nad obydwojma królestwami Narodu Wybranego zawisły ciemne chmury. W tej sytuacji Izajasz głosi ludowi obu państw tak bardzo potrzebną mu pociechę, zapowiadając przyjście Mesjasza i połączenie się pod jego władzą obu państw izraelskich. Izajasz wspomina nadmorski szlak- była to „droga morska” (via maris) wiodąca od Damaszku poprzez Jordan na południe i od jeziora Merom skręcała w kierunku Morza Śródziemnego w pobliżu Akon. Przechodził ten szlak przez ziemię pokoleń Zabulona i Neftalego (Galileę). Prorok nazywa ją (Galileę) okręgiem obcych ludów, ponieważ wskutek dokonanych przez króla Asyrii Tiglata przesiedleń, zamieszkiwało ją już wielu obcokrajowców. Aby mówić o ratunku i zbawieniu dla tych krain, Izajasz posługuje się symbolem światła. Światłość jest obrazem ratunku i zbawienia. Światłość charakteryzuje także osobę Mesjasza- Zbawcy. Z orędziem nadziei prorok zwraca się w sposób szczególny do plemion północnych, które najbardziej ucierpiały wskutek najazdów nieprzyjaciół. W kilku obrazach Izajasz kreśli stan szczęścia, które stanie się udziałem ludu Izraela. Będzie ono owocem zbawczego działania Boga, który wyzwala uciskanych i niszczy ciemiężców. To właśnie w Nowym Testamencie Chrystus- Mesjasz rozpocznie swoją publiczną działalność w Galilei (w ziemi Zabulona i Neftalego), tam będzie nauczał i przyniesie ludziom radość z głoszenia Dobrej Nowiny. Izajasz nawiązuje do radości jaką przeżywali Żydzi w miejscowości Madian, gdzie pod wodzą Gedeona odnieśli zwycięstwo nad wrogiem, stąd dzień Madianu- stanowi synonim zwycięstwa. Ukazując nową jakość

życia narodu izraelskiego, Izajasz posługuje się trafnymi kontrastami: upokorzenie-chwała; ciemność- światłość; smutek- radość; niewola- wolność; klęska- zwycięstwo; wojna- pokój.

Bóg jest światłem psalmisty, czyli źródłem radości serca, i pozwala mu kroczyć bezpiecznie ku zbawieniu. Światłość i zbawienie pozwalają zwyciężyć przeciwników dzięki pomocy Wszechmocnego. Dawid pisząc ten psalm jest pełen ufności wobec Boga. Jest mocno przekonany o tym, że zostanie wysłuchany przez Boga. Chroni się on u Boga przed wrogami, gdyż znalazł już w Nim wcześniej ocalenie. Świątynia była miejscem otrzymania pomocy od Boga. Przebywać tam znaczyło być wolnym od trosk i kłopotów codziennych, uchodziło też za najwyższe szczęście wiernego sługi Bożego. Ta ufność w Boga, staje się powoli wiarą Dawida, ta z kolei przeradza się w kontemplację Boga, który zasiada w świątyni nie ludzką ręką uczynioną. Kraina żyjących o której wspomina psalmista, do której prowadzi prosta ścieżka, to wewnątrz tej świątyni. Bóg, który kocha człowieka wierniej i bardziej niż naturalni rodzice, jest dla niego schronieniem w chwilach zagrożenia. Dlatego Dawid zachęca do wytrwałego oczekiwania na interwencję Pana, na doświadczenie Jego zbawczej obecności.

Kiedy Paweł opuścił Korynt, aby po zakończeniu swojej drugiej podróży misyjnej udać się do Palestyny, do tego miasta przybył Apollos, a po nim prawdopodobnie św. Piotr. Ich obecność i nauczanie sprawiły, że we wspólnocie powstały cztery odłamy, które przyjmując tę samą doktrynę chrześcijańską różniły się jednak w poglądach na autorytet poszczególnych apostołów i stylem życia. Część Koryntian uznawała autorytet Pawła, część zaś Apollosa, czy Kefasa (Piotra) lub pomijając apostołów odwoływała się do autorytetu samego Chrystusa. Dlatego Paweł zachęca Koryntian do trwania w jedności w myśleniu i poznawaniu Chrystusa. To właśnie Jego stawia w centrum swojego nauczania. Wskazuje na Chrystusa, który umarł za wszystkich i w imieniu, którego wierzący otrzymują chrzest. Udzielenie chrztu w „imię Jezusa” oznaczało przynależność do Chrystusa w wyniku przyjęcia chrztu. Św. Paweł burzy pogląd, że chrześcijanin należy do człowieka, który go ochrzcił. Napomina, aby ci, którzy głoszą słowo Boże i sprawują sakramenty, nigdy nie przysłaniali sobą Jezusa Chrystusa. Zadaniem Apostoła według nauczania św. Pawła, nie jest zdobywanie sobie ludzi, ale głoszenie Dobrej Nowiny, której treścią jest „krzyż Chrystusa”- czyli nauka o zbawieniu ludzi przez poniżenie, posłuszeństwo i śmierć Chrystusa na krzyżu z miłości do ludzi. Forma tej nauki powinna być prosta i zrozumiała dla wszystkich odbiorców.

Aresztowanie Jana Chrzciela staje się przyczyną usunięcia się Jezusa do Galilei. Nie zatrzymał się jednak w Nazarecie, swoim rodzinnym mieście, lecz osiadł w Kafarnaum, które leżało nad jeziorem Galilejskim (Genezaret), na pograniczu ziemi Zabulona i Neftalego. W ten sposób wypełnił prorocтво z księgi Izajasza. Kafarnaum należało w czasach Jezusa do znacniejszych miast Palestyny. Miało synagogę, komorę celną, port rybacki i załogę

wojskową. Leżało na szlaku handlowym łączącym Wschód z Zachodem. Mieszkańcy Kafarnaum odznaczyli się sceptycyzmem i tolerancją wobec różnych religii, obrządków, obyczajów i zwyczajów, z którymi się stykali. Jezus rozpoczyna nowy okres swojego życia- działalność publiczną. Zamieszkał w Galilei, która była ciągle narażona na wpływy pogańskie (dlatego jest nazywana – Galileą pogan). Chrystus zwrócił się do plemion najbardziej zagrożonych, szukał zagubionych owiec z domu Izraela. Misja Jezusa nie ograniczała się tylko do Żydów. Przyszedł bowiem wypełnić proroctwo zapowiadające zbawienie wszystkich narodów. Wybór Kafarnaum łączy Mateusz z tekstami Izajasza, zapowiadającymi przyjście Mesjasza do tych okolic, zamieszkałych w znacznym stopniu przez ludność pogańską. Mateusz ukazuje nam uniwersalizm Jezusa i Jego posłannictwa. Jest to uniwersalizm powołujący do wiary i zbawienia nie tylko naród wybrany, ale także wszystkie inne narody, a co więcej, nawet te drugie na pierwszym miejscu. Swoje nauczanie Chrystus rozpoczyna od wzywania ludzi do nawrócenia i ogłaszania przyjścia Królestwa Bożego. Nawrócenie, greckie słowo metanoia, oznacza odwrócenie się od błędnego sposobu myślenia lub złego postępowania. Odnosi się do odwrócenia się od życia obojętnego lub wrogiego wobec Boga. Do realizacji swojego planu zbawienia Jezus potrzebuje uczniów. Tak jak rabini, również i Jezus pozyskuje uczniów, ale to On wybiera kogo chciał, podczas gdy rabini przyjmowali przychodzących do nich uczniów. Pierwszymi powołanymi byli rybacy- Szymon zwany Piotrem, jego brat Andrzej-, którym Chrystus obiecuje łowienie ludzi. Kolejnymi byli również rybacy i bracia- synowie Zebedeusza- Jakub i Jan. Wszyscy powołani poszli bez wahania- natychmiast, zaraz- za Jezusem, pozostawiając swoje zajęcia, rodziny i dotychczasową pracę. Słowo Mistrza jest bowiem skuteczne- ma moc sprawczą. Powołując kogoś do pójścia za sobą, Bóg daje odpowiednią łaskę, dzięki której człowiek może podjąć i wypełnić powierzone zadanie. Uczniowie mają być współpracownikami Jezusa w Jego zbawczej misji, głosicielami Jego królestwa.